

HOGE RAAD, 20 januari 1988 (nr. 24 554)
(Mrs. Jansen, Baardman, Korthals Altes)

ARREST

gewezen op het beroep in cassatie van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid X BV te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem van 15 mei 1986 betreffende de aan haar voor het jaar 1979 opgelegde aanslag in de vennootschapsbelasting.

1. Aanslag, bezwaar en geding voor het Hof

Aan belanghebbende is voor het jaar 1979 een aanslag in de vennootschapsbelasting opgelegd naar een belastbaar bedrag van f 4 289 840 onder vermindering van de belasting met investeringsbijdragen ten bedrage van f 84 419, welke aanslag na daartegen gemaakt bezwaar, bij uitspraak van de Inspecteur is gehandhaafd.

Belanghebbende is tegen de uitspraak van de Inspecteur in beroep gekomen bij het Hof. Het Hof heeft de uitspraak van de Inspecteur bevestigd.

2. Geding in cassatie

Belanghebbende heeft tegen 's Hof's uitspraak beroep in cassatie ingesteld en daarbij enige klachten aangevoerd. De Staatssecretaris van Financien heeft een verzoekschrift ingediend.

3. Beoordeling van de klachten

Het Hof heeft vastgesteld dat belanghebbende met haar twee dochtermaatschappijen in 1979 een fiscale eenheid vormde die 130 personen in dienst had en wier vermogen, omzet en winst onderscheidenlijk ruim f 12 miljoen, f 169 miljoen en f 5,5 miljoen beliepen, alsmede dat belanghebbende over dat jaar aan elk van haar beide directeuren naast een salaris van ruim f 237 000 een tantieme van f 556 639 heeft uitgekeerd.

Voorts heeft het Hof overwogen dat door de Inspecteur gegevens zijn overgelegd waaruit is gebleken dat de arbeidsbeloning van directeuren gemiddeld niet meer dan f 218 500 heeft bedragen terwijl tevens uit een door de Inspecteur overgelegde publicatie van een salarisenquete onder Westeuropese topmanagers is gebleken dat aan een president-directeur in Nederland gemiddeld geen hogere arbeidsbeloning toekomt dan f 234 000. Hieraan heeft het Hof de gevolgtrekking verbonden dat de Inspecteur daarmee aannemelijk heeft gemaakt dat de aan de directeuren toegekende arbeidsbeloning abnormaal hoog is en dat het vermoeden gerechtvaardigd is dat het aan ieder der directeuren toegekende tantieme voor een bedrag van f 400 000 als verkapt dividend is aan te merken. Vervolgens heeft het Hof geoordeeld dat belanghebbende er niet in is geslaagd om met haar verwijzing naar de uitzonderlijke werkkraft en kwaliteiten van haar directeuren waar te maken dat het vorenbedoelde tantieme in zijn geheel als een winstaandeel ter zake van in de onderneming verrichte arbeid moet worden beschouwd.

Het Hof behoefde niet tot een ander oordeel te komen op grond van hetgeen door belanghebbende bij repliek is aangevoerd doch door de Inspecteur bij dupliek gemotiveerd is weersproken.

Voor zover de klachten zich richten tegen de waardering van de bewijsmiddelen kunnen zij niet tot cassatie leiden, aangezien deze waardering is voorbehouden aan het Hof. Het Hof was daarbij niet gehouden op alle door belanghebbende aangevoerde argumenten in te gaan. Anders dan belanghebbende meent, heeft het Hof zonder schending van een rechtsregel bij zijn oordeel dat de onderhavige tantiemes niet in hun geheel als arbeidsbeloning ten laste van de winst kunnen komen, mede acht mogen slaan op de door belanghebbende gevoerde dividendpolitiek.

Uit het bovenstaande volgt dat de klachten onder 1 tot en met 4 falen. De klacht onder 5 is echter gegrond. De omstandigheid dat - naar belanghebbende stelt - het ouderdomspensioen te laag is, vormt een factor waarmee rekening dient te worden gehouden, ook al is geen aanvullende pensioenaanspraak toegekend.

Wegens gegrondheid van de klacht onder 5 kan 's Hofs uitspraak niet in stand blijven. Verwijzing moet volgen.

4. Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het Hof en verwijst het geding naar het Gerechtshof te Leeuwarden ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in meervoudige kamer met inachtneming van dit arrest.